

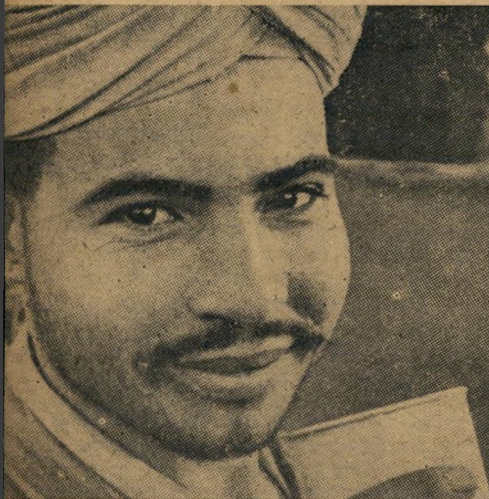
חייל אפריקאי שהובא מחוף-הזהב

חייל גרמני שהתגייס לנגיון הזרים

הלוחמים:

החייל הצרפתי למעלה איבד את זרועו. אולם חלגי האימפריה ברובם אינם צרפתיים, אלא שכי"רים — כושיים, גרמנים, מארוקאים (שמאל), ב" עוד שבני המקום תומכי כים גרובס בהו. בכל זאת סובלת צרפת קשות מן המלחמה, המרתקת את מרבית קציניה וכלי נשקה לזירה רחוקה, משאירה את צרפת עצ" מה חלשה לעומת הגרמנים ביבשת אירופה. חייל צרפתי מתלוננים כי חייל אמריקאים אינם מבינים את גודל קרבנם ואת חשיבות המלחמה על ארץ המוקד האיסטראטגי, תובעים עזרה אמריקאית מוגברת והתערבות צבאית אמריקאית ישירה באנשים ונשק.

חייל מארוקאי המשרת בחיל התותחנים

חייל ויאט-נאמו שעבר דקומוניסטים

ידי לקבל את כניעת היפאנים, והוסכם שלפי שעה ייכנסו האנגלים בדרום והסינים בצפון. האנגלים והסינים הגיעו כמה שבועות אחר הכניעה. משך שבועות אלה קרה משהו גדול. בפעם הראשונה מזה מאה שנה היתה ויאט-נאם ארץ חופשית לחלוטין. היא בחרה בממשלה עצ" לא היה פופולרי, עקב העובדה ששיתף פעולה עם הצרפתים והיפאנים, הוכרז להתפטר, נתמנה כאורח פשוט ליועץ הממשלה, שפרסמה את מגי" לת עצמאותה (אשר מילותיה הראשונות הועתקו ממגילת העצמאות האמריקאית: "כל בני האדם זכאים לזכויות חיים, חירות וחייבים להן"). בארדאי (התרגום המילולי: "שומר הגדולה") היה אחד הנתינים של נשיא הממשלה החדשה: הו צ'ימיין שעלה מן המחתר אליו ירד לפני 14 שנים.

מטבעות מאה לירות. שני האנשים שנפ" גשו בצורה זו, בפעם הראשונה בחייהם, היו ניגודים מוחלטים. שניהם היו חניכי צרפת — אולם תנוכם היה שונה מאד. הצלם-לשעבר היה בן 55, בעל זקנקו נמוך (1.50 מ'), לבוש מעיל חאקי ישן ונעלי-ארג. הקיסר-לשעבר היה צעיר (32) עליו, מגולח למשעי, בעל פנים עגולגלים של אדם האוהב חיים טובים, לבוש בגדים פא-ריסיים לפי האופנה האחרונה.

משך זמן מה חיו השניים בשלום. מספר בארדאי: קראתי לו בשם "אחי הבכיר", והוא קרא לי "אחי הצעיר". אולם הניגוד העצום בין השניים היה גדול מדי. ולא היה ספק רב מי יתגבר על מי. כי בארדאי, ילד השעשועים שחי בטוב עם כל שליטי השעה, לא נראה בעיני עמו כמנהיג לאומי. ואילו הו צ'ימיין היה איתה שעה גיבור לאומי ראשי: שעה שבארדאי התענג בארמונו וצד נמרים, אירגן הוא את צבא-הגרילה שלהם קודם בצרפתים ואחר-כך ביפאנים (כבני ברית לשותפות האמריקאית-הרוסית, שזכו להספקה של נשק אמריקאי), הקים את ויאט-נאם-דוק-לאפ-דונג מין-הוי ("הליגה לעצמאות ויאט-נאם") שנקראה בפי כל, לשם הקיצור, "ויאט-מין". היתה זאת ברית של כמה מפלגות לאומיות, כשעמדות המפתח בידי המפלגה הקומוניסטית.

בארדאי התיאש. הוא עבר לצרפת, החל בחיי הוללות שהעמידו בצל גם את נסיונותיו האמיצים של המלך פארוק. הוא קנה ארמון של רבע מליון דולאר בריבירה הצרפתית, כתריסר מכוניות ואופנועים, אירח את אורחיו בשמפנייה וקאביאר, שיחק רולאט במסבעות-מישחק של מאה לירות כל אחד.

המוצא: מלחמה. שעה שהקיסר-לשעבר שיחק רולאט בקאזינו של מונטה-קארלו והפסיד מליוני פראנקים ללילה, לחמו נתיניו-לשעבר על חרותם, איבדו חללים לרוב.

האנגלים בדרום עזרו לצרפתים לחזור, הש" תמשו בחיילים יפאנים שבויים כדי ללחום בויאט-נאמים. אולם בצפון היה המצב שונה: הסינים לא היו מעוניינים בשיתוף של הצרפתים, זיינו את אנשי הו. שעה שברורו כבר נשפך ים בקרבות בין צרפתים וחיילי ויאט-מין, באו נציגים צרפתיים צפונה. הם כרתו חוזה זמני עם הו, לפיו ניתן להם לרדת בשלום בחוף טונקין, תמורת הבטחה מעורפלת להכיר בעצמאות ויאט-נאם במסגרת הקיסרות הצרפתית. הו כרת הסכם זה כדי להי" פטר מן הסינים של ציאנג קיי שק, שכונותיהם לא נראו לו ביותר.

הצרפתים חזרו צפונה, קנו להם אחיזה בהאנוי, בירת הדלתה של נהר האדום. אולם שביחה הנשק לא יכלה להימשך זמן רב. הצדדים פתחו במו"מ, הו צ'ימיין אף נסע לצרפת לשם דיונים רשמיים. לבסוף הושגה פשרה, מעורפלת גם היא: הצרפתים הכירו בעצמאות הרפובליקה של ויאט-נאם, תחת שלטונו של הו, במסגרת פדרציה הודו-סינית, שהיא שוב תהיה שייכת למסגרת האיחוד הצרפתי.

אולם גם הסכם זה לא מצא חן רב — לא בעיני הימין בצרפת, ולא בעיני אנשי הקיצוניים של הו. כשנפלה הממשלה הצרפתית, כדרך הממ"לות בצרפת, היה ברור שישנו רק מוצא אחד: המלחמה. הו היסל את יריביו הפנימיים, חיזק את השפעת המפלגה הקומוניסטית בקרב ויאט-מין, ליכד את צבאו, שמנה כ-70,000 חיילים סדירים.

חשבון לא מוצלח. כשפרצו הקרבות, הבינו גם הצרפתים שאין בכוחם לנצח עם שלם באמצעים צבאיים. הם חיפשו נשק פוליטי. והם בחרו בבארדאי.

הקיסר-לשעבר הוחזר במהירות ממעודוניה הלילה הצרפתיים, הועמד בראש ממשלת ויאט-נאם בחסות הצרפתים. חשבון הצרפתים-הלאומנים שלא רצו להצטרף להו ולקומוניסטים שלו, יתמכו בבארדאי, יקימו גורם שלישי שאתו יהיה קל יותר לצרפתים להשיג פשרה נוחה להם. אולם החשבון לא היה מוצלח ביותר — בעיקר באשמת הצרפתים עצמם. לוא היו נותנים עצמאות של אמת לבארדאי, ייתכן והיו מצליחים. אולם גם לבארדאי לא נתנו זכויות של ממש. דבר שהפך אותו בעיני בני ארצו לבובה ולקויסלינג. (המשך בעמוד 6)

בין שני שרים: עתונאים אמריקאים באו לכפר. בני הכפר, באזור הכיבוש הצרפתי, מקב" לים את פניהם בדגלונים אמריקאיים ובדגל צרפ" תי בודד. (משמאל). אולם חשובה מכל הסיסמה המגלה את מובות בני הארץ: "קומוניזם — לא, קולוניאליזם — לעולם לא!" גם אוי" הקומוניסטים שונאים את הצרפתים